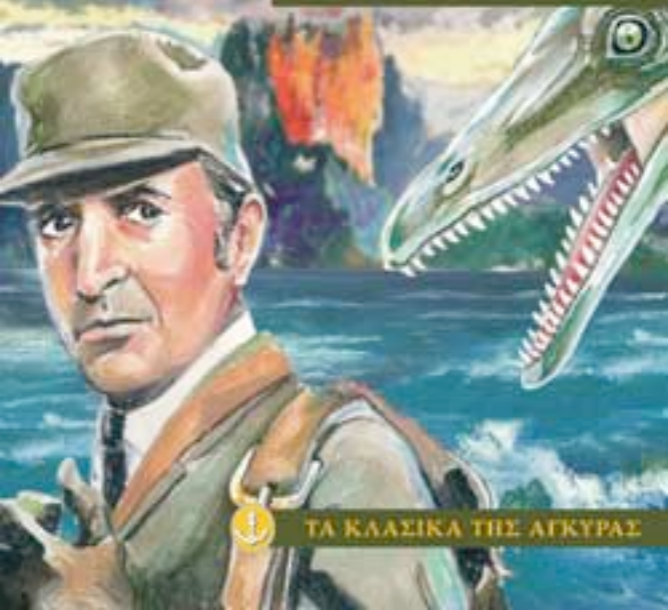

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΤΗΣ ΓΗΣ

ΔΙΔΑΣΚΕΥΗ: ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΚΡΙΜΠΑΣ

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΔΕΚΑΡΑΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ_

ΑΓΚΥΡΑ

Ταξίδι στο κέντρο της Γης

Εικονογράφηση εξωφύλλου: *Ελένη Τσακμάκη*
Εσωτερική εικονογράφηση: *G. Roux*
Επιμέλεια-Διόρθωση: *Νέστορας Χούνος*
Σελιδοποίηση: *Κωνσταντίνα Ελαιοτριβάρη*

© 2004 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.,

για την παρούσα νέα έκδοση

Λ. Κατσώνη 271 και Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62

Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806-7

Κατάστημα Χονδρικής-Λιανικής: Πεσμαζόγλου 5 (Στοά Ορφέως)

Τηλ.: 210 3213507

Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 - Αθήνα

Τηλ.: 210 3837667, 210 3837540, Fax: 210 3837066

e-mail agyra@agyra.gr • www.agyra.gr

ISBN: 960-422-084-5

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

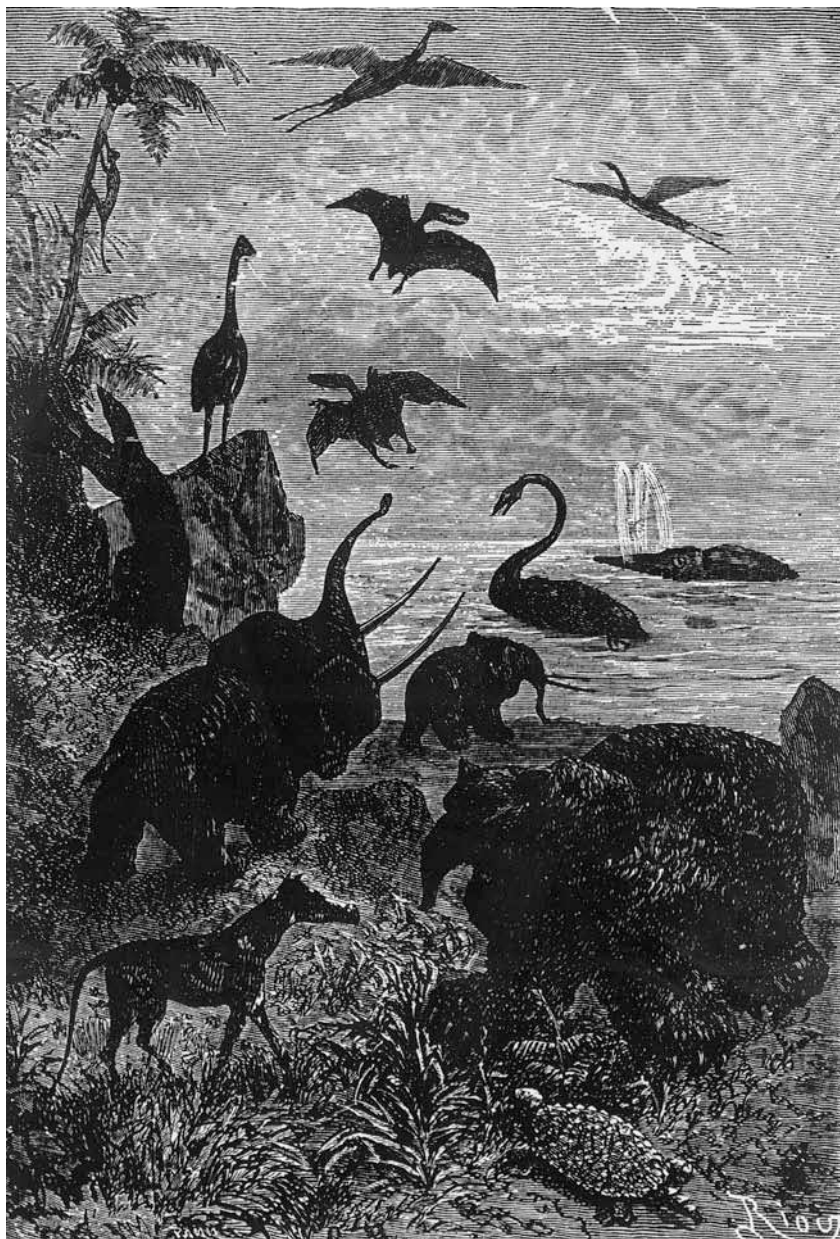
Ταξίδι στο κέντρο της Γης

Βραβευμένο από τη Γαλλική Ακαδημία

Διασκευή

ΓΙΩΡΓΟΥ Π. ΚΡΙΜΠΑ

αγκυρα

Πρωτοσέλιδο παρμένο από παλαιά γαλλική έκδοσι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Την Κυριακή, 24 Μαρτίου του 1863, ο θείος μου, ο καθηγητής Λίντενμπροκ, μπήκε φουριόζος στο μικρό σπίτι του, στο νούμερο 19 της Κένιγκστράσε, του ιστορικού αυτού δρόμου της παλιάς περιοχής του Αμβούργου.

Η κυρα-Μάρθα, η οικονόμος του, νόμισε η δόλια πως είχε αργήσει να βάλει το φαί, αφού μόλις τώρα το άκουγε που άρχιζε να τσιτσιρίζει στον φούρνο.

- Την κάναμε από κούπες, κυρα-Μάρθα! είπα εγώ. Αν, για κακή σου τύχη, ο θείος μου είναι πεινασμένος, ούτε ψύλλος στον κόρφο σου!

- Πώς έτσι νωρίς, κύριε Λίντενμπροκ; ρώτησε η Μάρθα απορημένη, μισανοίγοντας την πόρτα της τραπεζαρίας.

- Η αλήθεια είναι πως γύρισα πραγματικά νωρίς, Μάρθα, αποκρίθηκε εκείνος, αφού δεν είναι δύο ακόμα η ώρα. Ωστόσο, δεν περίμενα να βρω το φαγητό έτοιμο! Τώρα μόλις το ρολόι του Αγίου Μιχαήλ χτύπησε δωδεκάμιση.

- Τότε, γιατί γύρισε τόσο νωρίς ο κύριος καθηγητής; ρώτησε η Μάρθα, γυρίζοντας σε μένα.

- Φαντάζομαι πως θα μας εξηγήσει τον λόγο ο ίδιος, είπα.

– Εγώ, πάντως, πάω στην κουζίνα μου! Ας τον εξηγήσει σε σας, κύριε Άξελ, είπε η οικονόμος του καθηγητή και μπήκε ξανά στο γαστρομαρχικό της εργαστήριο.

Έμεινα, έτσι, μοναχός μου. Ωστόσο, δεν είχα καμιά όρεξη, αλλά ούτε κι ο μαλακός χαρακτήρας μου το επέτρεπε να ζητήσω εξηγήσεις από τον πιο ευέξαπτο και νευρικό καθηγητή του κόσμου. Γι' αυτό ήμουν έτοιμος να πάω να κλειστώ στην κάμαρά μου στο πάνω πάτωμα, όταν άκουσα το τρίξιμο της εξώπορτας που άνοιγε. Ύστερα άκουσα τον θείο μου ν' ανεβαίνει τη σκάλα, να διασχίζει την τραπεζαρία με γοργά βήματα και να ορμάει ξαφνικά σαν σίφουνας μέσα στο γραφείο, απ' όπου φώναξε δυνατά και κοφτά:

– Άξελ, έλα μέσα!

Δεν είχα προλάβει να κάνω ένα βήμα, όταν τον άκουσα να φωνάζει πάλι ανυπόμονα:

– Άντε, κουνήσου, λοιπόν! Τι περιμένεις;

Σ' ένα δευτερόλεπτο βρισκόμουν στο γραφείο του.

Ο Όττο Λίντενμπροκ δεν είναι κακός άνθρωπος, αυτό είμαι σε θέση να σας το βεβαιώσω. Ωστόσο, δεν σας κρύβω πως είναι φοβερά ιδιότροπος, χωρίς να παύει με τούτη του την παραξενιά να είναι ένας πραγματικά σοφός επιστήμοντας. Στη Γεωλογία τον θεωρούν αυθεντία, ενώ και ως Ορυκτολόγος δεν έχει το ταίρι του.

Αφήστε το μυαλό σας να τον φανταστεί σαν έναν άντρα ψηλό, ξερακιανό, με σιδερένια υγεία, με χρυσόξανθα μαλλιά και που, μολονότι είχε πατήσει τα πενήντα, έδειχνε σαραντάρης. Τα μικρά στρογγυλά μάτια του φαίνονταν αεικίνητα κι ανήσυχα κάτω από τους χοντρούς, μωπικούς φακούς των γυαλιών του. Η μύτη του ήταν ολόγεια, σαν ακονισμένο ξυράφι κι όταν τούτος ο ιδιόρρυθμος άνθρωπος περπατούσε

Ο Όττο Λίντενμπροκ ήταν αυθεντία στη Γεωλογία
και την Ορυκτολογία.

στον δρόμο, κάθε βήμα του ήταν μεγαλύτερο από ένα μέτρο, ενώ συνήθιζε να κρατάει σφιγμένες τις γροθιές του στα πλάγια του στήθους του, σαν δρομέας.

Ο θεός μου είχε μια οικονομική άνεση, που συνήθως δεν την είχαν οι Γερμανοί καθηγητές. Το σπιτάκι της Κένιγκστράσε ήταν ιδιοκτησία του, με όλα τα άψυχα αλλά και έμψυχα που υπήρχαν μέσα σ' αυτό. Έτσι, θεωρούσε ιδιοκτησία του τη βαφτισιμιά του, την Γκράουμπεν, δεκαεφτά χρονών κορίτσι πάνω-κάτω, την κυρα-Μάρθα κι εμένα, που, όντας ανιψιός του και συνάμα ορφανός, ήμουν ένα είδος βοηθού στα πειράματα και τις έρευνές του. Η αλήθεια είναι, πως κι εγώ είχα μια ιδιαίτερη κλίση στη Γεωλογία, και φαίνεται πως στις φλέβες μου κυλούσε αίμα ορυκτολόγου.

Μπορώ να πω, πάντως, πως η διαμονή μου στο σπιτάκι της Κένιγκστράσε ήταν αρκετά ευχάριστη, γιατί ο θεός μου, μόλο που ήταν ιδιόρρυθμος, στο βάθος μ' αγαπούσε πάρα πολύ. Αξίζει να σημειώσω, ωστόσο, πως η ιδιορρυθμία του αυτή είχε και την εύθυμη πλευρά της –ουδέν κακόν αμιγές καλού– αφού φύτεψε Απρίλη μήνα ρεζεντά σε μια γλαστρούλα και της τραβούσε, ο αθεόφοβος, κάθε πρωί τα φυλλαράκια, για να μεγαλώσει και ν' ανθίσει πιο γρήγορα!

Δεν τα βγαζες, λοιπόν, πέρα μαζί του με κανέναν τρόπο –γι' αυτό και βιάστηκα να μπω στο γραφείο του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Τούτο το γραφείο ήταν ένα πραγματικό μουσείο, όπου όλα τα δείγματα του ορυκτολογικού βασιλείου βρίσκονταν τοποθετημένα σε ειδικές προθήκες και ταξινομημένα σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στα εύφλεκτα, στα μέταλλα και στους λίθους.

Πώς τα Ξερα απέξω κι ανακατωτά όλα αυτά τα μπιμπελό της ορυκτολογικής επιστήμης! Πόσες φορές, αντί να παίζω κι εγώ σαν παιδί με τους συνομηλίκους μου, ήμουν αναγκασμένος να ξεσκονίζω τους γραφίτες, τους ανθρακίτες και τους λιγνίτες του θείου μου! Τέλος πάντων, περασμένα ξεχασμένα.

Ωστόσο, μπαίνοντας τώρα στο γραφείο του θείου μου, τον βρήκα κυριολεκτικά χωμένο μέσα στη βαθιά πολυθρόνα του –γαρνιρισμένη με βελούδο της Ουτρέχτης– να κρατά στα χέρια του ένα βιβλίο, που το κοιτούσε και το ξεφύλλιζε μ' ανείπωτο θαυμασμό.

– Τι βιβλίο! Τι καταπληκτικό βιβλίο! επαναλάμβανε κάθε τόσο.

Τούτα τα λόγια του μου θύμισαν πως ο καθηγητής Λίντενμπροκ ήταν κι ένας αθεράπευτος βιβλιομανής, που όμως θεω-

ρούσε ένα βιβλίο αξιόλογο μόνο όταν ήταν δυσεύρετο ή δυσνόητο!

– Το λοιπόν, Άξελ, μου είπε καθώς με είδε να μπαίνω, σήμερα βρήκα έναν ανεκτίμητο θησαυρό, ψάχνοντας στο βιβλιοπωλείο του Χεβέλιους, του Εβραίου!

– Υπέροχα! φώναξα εγώ με ψεύτικο, φυσικά, ενθουσιασμό. Και ποιος είναι ο τίτλος τούτου του αριστουργήματος; συνέχισα στον ίδιο τόνο.

– Τούτο το έργο που βλέπεις, ανιψιέ, είναι το *Heims-Kringla** του Σνόρε Τούρλεξον, περίφημου Ισλανδού συγγραφέα του δωδέκατου αιώνα. Πρόκειται για το Χρονικό των Νορβηγών ηγεμόνων που βασίλεψαν στην Ισλανδία!

– Σοβαρά; είπα έκπληκτος. Το δίχως άλλο, θείε, το βιβλίο που κρατάς είναι σε γερμανική μετάφραση.

– Μωρέ, τι μπούρδες μού τσαμπουνάς εκεί χάμω; Ποιος σου είπε πως είναι γερμανική μετάφραση; Είναι το πρωτότυπο, σε ισλανδική, μάλιστα, γλώσσα! Σ' αυτό το καταπληκτικό ιδίωμα που είναι πλούσιο σε λέξεις και κανόνες, μα και απλό συνάμα!

– Όπως άλλωστε και η γερμανική γλώσσα, θείε μου, είπα εγώ.

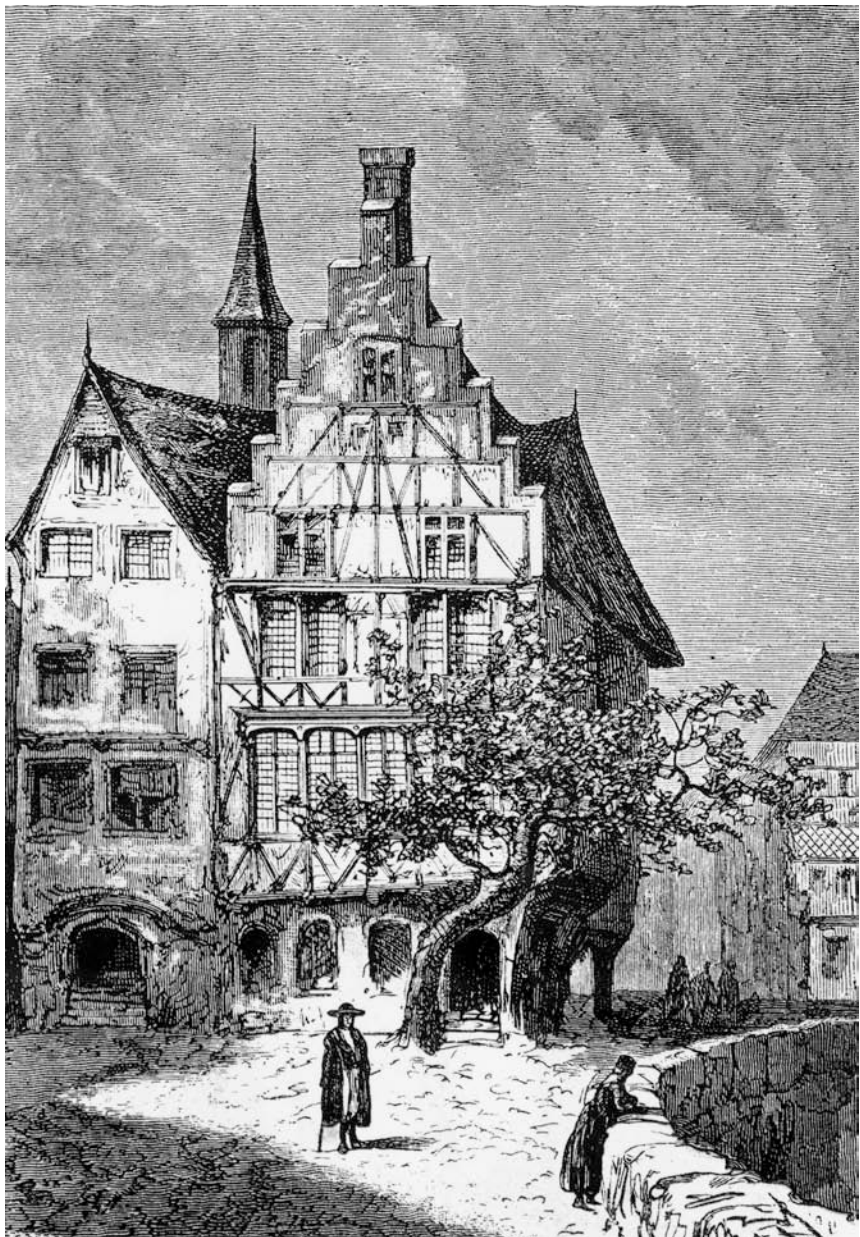
– Ας πούμε, είπε ο θείος μου σηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους του, ενώ εγώ σκεφτόμουν πως θεωρώντας την ισλανδική απλή γλώσσα, ξεχνούσε, ίσως, πως έχει κι αυτή τρία γένη σαν τα ελληνικά και κλίνει τα ουσιαστικά, όπως τα λατινικά.

– Και με τι στοιχεία είναι τυπωμένο; ρώτησα τάχα μ' ενδιαφέρον, αλλά περισσότερο για να γίνεται κουβέντα.

– Στοιχεία; Κακόμοιρε Άξελ! Δεν πρόκειται για τυπωμένο βιβλίο, παρά για το ίδιο το χειρόγραφο, το σκανδιναβικό χειρόγραφο!

– Σκανδιναβικό;

* *Πόλεμοι της Πατρίδας*. Ισλανδικά στο κείμενο. (Σ. τ. Μετ.)

Η Κένιγκστράσε, όπου βρισκόταν το σπίτι
του καθηγητή Λίντενμπροκ.

- Ακριβώς! Ή μήπως θέλεις τώρα να σου εξηγήσω τι πάει να πει σκανδιναβική γραφή;

- Ε, όχι, θείε μου, αποκριθήκα με ύφος ανθρώπου που τον πλήγωσαν στο φιλότιμο.

Ωστόσο, ο θείος μου φάνηκε να μη μ' άκουσε, παρά πήρε αμπάριζα κι άρχισε:

- Τα σκανδιναβικά ήταν γραφικοί χαρακτήρες που χρησιμοποιήθηκαν τον παλιό καιρό στην Ισλανδία και σύμφωνα με την παράδοση, τους επινόησε ο ίδιος ο Όντιν*. Ορίστε, λοιπόν, ιερόσυλε, ρίξε μια ματιά στη γραφή που βγήκε απ' το μυαλό ενός Θεού!

Τη στιγμή, όμως, που έσκυβα να δω την «ιερή» αυτή γραφή, μια λιγδιασμένη περγαμνή γλίστρησε μέσα από τα φύλλα του βιβλίου κι έπεσε στο πάτωμα. Ο θείος μου, μεμιάς, χύθηκε κι άρπαξε τούτο το χαρτί, που στα μάτια του ήταν ένας πανάκριβος θησαυρός κρυμμένος τόσους αιώνες μέσα σ' αυτό το παμπάλαιο χειρόγραφο.

- Τι είναι πάλι τούτο; φώναξε και ξεδιπλώσε την περγαμνή στο τραπέζι.

Είχε πλάτος γύρω στους είκοσι πέντε πόντους και μήκος σαράντα, και πάνω της διακρίνονταν κάτι περίεργα γράμματα, σαν ιερογλυφικά, που σας τα παραθέτω εδώ αυτούσια, μια και στάθηκαν αφορμή ν' αναλάβουμε ο θείος μου κι εγώ την πιο παράξενη αποστολή του δέκατου ένατου αιώνα:

Ж. λ λ ρ ρ η	† η † † † † †	η † † † † † † †
η † † † η † † † † †	ρ λ † † † † † † †	κ † † † † † † †
† † † η † † † † †	† † † † † † † † † † †	η † † † † † † † †
† † † † † † † † † † †	. κ η † † † † †	† † † † † † † † †
† † † † † † † † † † †	† † † † † † † † † † †	† † † † † † † † †
† † † † † † † † † † †	† † † † † † † † † † †	† † † † † † † † †

* Σκανδιναβική θεότητα (Σ. τ. Μετ.)

Ο θεός μου, αφού παρατήρησε κάμποσο τούτη την περιέργη γραφή, γύρισε και μου είπε, αφού σήκωσε τα γυαλιά του:

– Το δίχως άλλο, είναι κι αυτά σκανδιναβικά, όμοια κι απαράλλαχτα με το χειρόγραφο του Σνόρε Τούρλεξον. Όμως, τι να σημαίνουν τάχα;

Προσωπικά, για μένα, η σκανδιναβική γραφή δεν ήταν παρά μια έξυπνη επινόηση κάποιων σοφών για να ρίχνουν στάχτη στα μάτια του αμόρφωτου κοσμάκη, και μπορώ να πω ότι σταλιά δεν σκοτιζόμουν που ο θεός μου δεν μπορούσε να βρει άκρη με κείνα τα ορνιθοσκαλίσματα.

– Κι όμως, Άξελ, είναι παλιά ισλανδική γραφή, μουρμούρισε ο καθηγητής μέσα από τα δόντια του και, σίγουρα, κάτι ήξερε αυτός, αφού ήταν πολύγλωσσος. Δεν κάτεχε, βέβαια, όλες τις γλώσσες του κόσμου, αλλά μιλούσε κι έγγραφε αρκετές απ' αυτές.

Γι' αυτό και κόντευε να σκάσει από το κακό του που δεν έβγαλε γρι από τούτο το κείμενο· ωστόσο, για καλή τύχη όλων μας, εκείνη τη στιγμή το ρολόι του τζακιού χτύπησε δύο και η κυρα-Μάρθα άνοιξε την πόρτα του γραφείου, λέγοντας:

– Η σούπα σερβιρίστηκε!

– Στο διάβολο να πάει κι η σούπα, κι εκείνος που την έφτιαξε κι αυτοί που θα τη φάνε! ούρλιαξε ο ευέξαπτος καθηγητής.

Μεμιάς η κυρα-Μάρθα έγινε καπνός, ενώ εγώ την ακολούθησα και κάθισα στη συνηθισμένη μου θέση στο τραπέζι. Περιμένα κάμποσα λεπτά, μα ο θεός μου δεν φάνηκε. Για πρώτη φορά στη ζωή του δεν καθόταν στο τραπέζι στην ώρα του για φαγητό. Και τι φαγητό! Μοσκοβολούσε ο τόπος! Σούπα με μαϊντανό, ομελέτα με ζαμπόν, μοσχάρι με δαμάσκηνα, ζαχαρωμένες καραβίδες και κρασί του Μοξέλα. Σαν καλός, λοιπόν, ανιψιός που ήμουν, δεν έχασα φυσικά την ευκαιρία να

γευτώ τούτες τις θαυμάσιες λιχουδιές και για λογαριασμό του θείου μου, που τον είχε αφήσει νηστικό ένα παλιόχαρτο!

– Τέτοιο πράγμα δεν ματάγινε! έλεγε και ξανάλεγε η αγαθή κυρα-Μάρθα. Να μην καθίσει ο κύριος Λίντενμπροκ στο τραπέζι στην ώρα του!

– Απίστευτο, πραγματικά, είπα κι εγώ μασουλώντας.

– Κάτι σοβαρό πρέπει να συμβαίνει, είπε η καλή οικονόμος, κουνώντας το κεφάλι της.

Ετοιμαζόμουν να της πω ότι τίποτα σοβαρό δεν συνέβαινε, όταν μια τρομερή φωνή μου έκοψε το φαγητό στη μέση κι όρμησα ανήσυχος στο γραφείο του θείου μου.